

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **A. spol. s r.o.**, so sídlom v B., zastúpenej Mgr. P. A., advokátom so sídlom v B., proti povinnému **S.**, so sídlom v B., **o vymoženie 1.406,18 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 55 Er 2027/2008, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. októbra 2011 sp. zn. 18 CoE 666/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 28. októbra 2011 sp. zn. 18 CoE 666/2010 **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Súdny exekútor JUDr. B. S. (ďalej len „súdny exekútor“) žiadosťou doručenou Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „exekučný súd“) 24. novembra 2008 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie [§ 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“)], a to na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 21. februára 2008 č.k. 25 Cb 82/2004-168. Exekučný súd poverením z 3. decembra 2008, číslo 5102 061319 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe uvedeného exekučného titulu.

Exekučný súd uznesením z 29. júna 2010, č.k. 55 Er 2027/2008-31 na návrh povinného povolil odklad exekúcie predajom pozemkov, parcely č. X., zastavané plochy a nádvoría

o výmere X. m² a parcely č. X., ostatné plochy o výmere X. m², zapísaných na liste vlastníctva č. X., vedených Správou katastra B., m.č. R., katastrálne územie R., v spoluvlastníckom podiele X. (ďalej len „nehnutelnosti“ a „list vlastníctva č. X.“) do právoplatného skončenia konaní vedených na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6 C 60/201, 51 C 62/2010, 10 C 59/2010, 14 C 60/2010, 6 C 59/2010, 10 C 37/2010, 17 C 61/2010, 13 C 60/2010, 45 C 62/2010, 58 C 65/2010, 18 C 61/2010, 58 C 63/2010, 9 C 61/2010, 50 C 61/2010, 8 C 60/2010, 7 C 60/2010, 19 C 26/2010, 21 C 50/2010, 9 C 66/2010, 52 C 67/2010, 21 C 54/2010, 58 C 67/2010, 52 C 60/2010, 10 C 62/2010, 6 C 67/2010, 58 C 60/2010, 20 C 62/2010 a 51 C 75/2010. Právne vec posúdil podľa § 56 ods. 2 a § 134 ods. 2 Exekučného poriadku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z výpisu z listu vlastníctva č. X. mal preukázanú obmedzujúcu poznámku, predbežné opatrenie – zákaz nehnuteľnosti predat', previesť v celosti a zriadiť záložné právo zodpovedajúce vecnému bremenu k nim podľa uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo 4. októbra 2005 č.k. 25 Cb 156/2005-36. Ďalej mal preukázané vydanie predbežného opatrenia v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6 C 60/2010, 14 C 60/2010, 6 C 59/2010, 12 C 37/2010, 17 C 61/2010, 13 C 60/2010, 50 C 61/2010, 6 C 67/2010 a 20 C 62/2010 a tiež mal preukázané, že v týchto konaniach ako aj v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 5 C 62/2010, 10 C 59/2010, 45 C 62/2010, 58 C 65/2010, 18 C 61/2010, 58 C 63/2010, 9 C 61/2010, 8 C 60/2010, 7 C 60/2010, 19 C 26/2010, 21 C 50/2010, 9 C 66/2010, 52 C 167/2010, 21 C 54/2010, 57 C 67/2010, 52 C 60/2010, 10 C 62/2010, 58 C 60/2010 a 51 C 75/2010 podali vlastníci bytov a podielov na spoločných častiach domu žalobu o určenie vlastníctva spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie oprávnenej uznesením z 28. októbra 2011 sp. zn. 18 CoE 666/2010 uznesenie exekučného súdu zmenil tak, že povolil odklad exekúcie predajom nehnuteľností do zániku alebo zrušenia predbežného opatrenia podľa uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo 4. októbra 2005 č.k. 25 Cb 156/2005-36 a do zániku a zrušenia ďalších vydaných pozitívnych predbežných opatrení vedených na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6 C 60/2010, 14 C 60/2010, 6 C 59/2010, 12 C 37/2010, 17 C 61/2010, 13 C 60/2010, 50 C 61/2010, 6 C 67/2010 a 20 C 62/2010. Povinnému náhradu trov konania nepriznal, pretože si trovy konania neuplatnil. V časti povolenia odkladu exekúcie predajom nehnuteľností odvolací súd vec posúdil rovnako ako exekučný súd podľa § 56 ods. 2 a § 134 ods. 2 Exekučného

poriadku. Doplnil, že pri posudzovaní predpokladov na odklad exekúcie predajom nehnuteľností súd posudzuje len pravdepodobnosť toho, či v krátkej budúcnosti môže dôjsť k naplneniu niektorého z dôvodov uvedených v § 57 Exekučného poriadku na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľností. Na rozdiel od exekučného súdu inak posúdil otázku trvania odkladu exekúcie predajom nehnuteľností. S poukazom na § 77 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) odklad exekúcie predajom nehnuteľností odvolací súd povolil do zániku alebo zrušenia predbežných opatrení vydaných v konaniach uvedených vo výroku rozhodnutia.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie oprávnená z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ (v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), b/ a c/ O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) videla v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, keď odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia neuviedol príslušné ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého možno očakávať zastavenie exekúcie, ktorá skutočnosť, že pravdepodobne dôjde z určitého dôvodu k zastaveniu exekúcie mala byť dôvodom povolenia odkladu exekúcie. V dovolaní sa podrobnejšie zaoberala právnym posúdením dôvodov možného zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. d/ a e/ a § 57 ods. 2 Exekučného poriadku (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a nemožnosťou jednotlivých domnelých vlastníkov podielov nehnuteľností uspieť v konaniach o ich žalobách. Inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorú oprávnená uviedla ako ďalší dôvod dovolania, bližšie nešpecifikovala. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky oprávnená navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a rozhodnutie exekučného súdu zrušiť a vec vrátiť exekučnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania.

Povinný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 237 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p., dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Pokiaľ oprávnená vychádzala z názoru, že prípustnosť jej dovolania zakladá § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. majúc za to, že ide o rozhodnutie zmeňujúce, odvolací súd uvádza, že to, že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno vyvodit' len z formálneho označenia výroku rozhodnutia, ale predovšetkým z porovnania jeho vecného obsahu a obsahu rozhodnutia exekučného súdu. V preskúvanom prípade odvolací súd síce formálne označil výrok svojho rozhodnutia vo veci samej ako „zmenu“ uznesenia exekučného súdu, avšak po porovnaní vecného obsahu rozhodnutí oboch súdov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že ide o potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v časti, v ktorej odvolací súd rovnako ako exekučný súd povolil odklad exekúcie predajom nehnuteľností. Zmena rozhodnutia sa týka len doby trvania odkladu exekúcie predajom nehnuteľností, keď odvolací súd na rozdiel od exekučného súdu, ktorý odklad exekúcie predajom nehnuteľností povolil do právoplatného

skončenia konaní uvedených vo výroku rozhodnutia, odvolací súd povolil odklad exekúcie predajom nehnuteľností do zániku alebo zrušenia predbežných opatrení vydaných v konaniach uvedených vo výroku rozhodnutia.

Keďže oprávnená napáda celé rozhodnutie odvolacieho súdu - aj v časti povolenia odkladu exekúcie predajom nehnuteľností, Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je dovolaním napadnuté, v časti povolenia odkladu exekúcie nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení v § 239 O.s.p. Preto prípustnosť dovolania oprávnenej nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

S prihliadnutím na námietku oprávnenej, ale tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Oprávnená nenamietala, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania, odvolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

V danej veci oprávnená odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) videla v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo

nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V preskúmvanej veci exekučný súd odložil exekúciu predajom nehnuteľností podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57) a podľa § 134 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu predajom nehnuteľnosti nemožno vykonať, ak je povinnému v konaní o určenie vlastníctva podľa osobitného predpisu vykonateľným predbežným opatrením uložená povinnosť zdržať sa prevodu vlastníckeho práva k nej, keď mal preukázanú existenciu takých predbežných opatrení. Odvolací súd zhodne s exekučným súdom povolil odklad exekúcie a rovnako ho právne v tejto časti odôvodnil. Doplnil, že pri posudzovaní predpokladov na odklad exekúcie predajom nehnuteľností súd posudzuje len pravdepodobnosť toho, či v krátkej budúcnosti môže dôjsť k naplneniu niektorého z dôvodov uvedených v § 57 Exekučného poriadku na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľností.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky exekučný súd svoje rozhodnutie neodôvodnil príslušným právnym ustanovením § 57 Exekučného poriadku (konkrétnym dôvodom zastavenia exekúcie), podľa ktorého možno očakávať, že exekúcia bude zastavená, na ktorú možnosť zastavenia exekúcie ustanovenie § 56 ods. 2 Exekučného poriadku viaže možnosť súdu povoliť odklad exekúcie. Uvedený nedostatok neodstránil ani odvolací súd, ktorý svoje rozhodnutie v tejto časti odôvodnil rovnako ako exekučný súd, len s poukazom na možnosť odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku.

Oba sudy v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli ustanovenie § 134 ods. 2 Exekučného poriadku, ktoré dôvodom zastavenia (a ani odkladu) exekúcie nie je. Toto ustanovenie Exekučného poriadku bez potreby súdneho rozhodnutia bráni (zakazuje) súdnemu exekútorovi vo výkone exekúcie predajom nehnuteľnosti v prípade, keď je povinnému v konaní o určenie vlastníctva podľa § 80 písm. c/ O.s.p. vykonateľným predbežným opatrením uložená povinnosť zdržať sa prevodu vlastníckeho práva k nej. Ak bude neskôr žaloba o určenie vlastníckeho práva právoplatne zamietnutá, a tak zanikne aj predbežné opatrenie, alebo ak predbežné opatrenie bude zrušené alebo zanikne z iných dôvodov uvedených v § 77 O.s.p., súdny exekútor pokračuje

vo vykonávaní exekúcie predajom nehnuteľností.

Odklad exekúcie však ako prejav zásady ochrany a obrany povinného a tretích osôb predstavuje a vyžaduje procesný úkon exekučného súdu (rozhodnutie), ktorým sa zabraňuje bezprostrednému vykonaniu exekúcie.

Pokiaľ súd o povolení odkladu exekúcie rozhoduje, v odôvodnení rozhodnutia musí uviesť dôvod, na základe ktorého možno očakávať, že bude exekúcia zastavená podľa § 57 Exekučného poriadku (§ 56 ods. 2 Exekučného poriadku). Pokiaľ tento dôvod neuvedie, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné. Nemožno totiž z takéhoto rozhodnutia vyvodiť, z akého dôvodu povolil odklad exekúcie, ktorú možnosť odkladu exekúcie mu dáva § 56 ods. 2 Exekučného poriadku len za predpokladu, že je tu určitý dôvod, pre ktorý možno očakávať zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Pritom nestačí len uviesť príslušné ustanovenie § 57 Exekučného poriadku, ale tento dôvod musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu, musí byť podložený existujúcimi skutkovými okolnosťami, ktoré môžu dôvod zastavenia exekúcie zakladať.

Na základe vyššie uvedeného, keď exekučný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie právnym ustanovením Exekučného poriadku, podľa ktorého možno očakávať zastavenie exekúcie, rozhodnutie tak neobsahuje všetky náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Pretože tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd, Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné. Takýmto rozhodnutím bola oprávnenej odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd.

Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov

a vnútorných protirečení vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že v rozhodnutí nie je uvedené, v akom konkrétnom ustanovení videl súd dôvod možnosti zastavenia exekúcie ako predpoklad povolenia odkladu exekúcie, rozhodnutie nie je odôvodnené a ide tak o procesne nesprávne rozhodnutie. Rozhodnutie, ktoré nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. je potom nepreskúmateľné a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a zároveň musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné. V prejednávanej veci nie je možné preskúmať správnosť postupu.

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Pokiaľ oprávnená ako dovolací dôvod uvádzala aj inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že napadnuté rozhodnutie nemohol v dovolacom konaní vzhľadom na vyššie uvedené podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.) s tým, že právny názor ním vyslovený je pre súd záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave 25. februára 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková